

**Sborový dopis z Uhříněvse
a z Říčan
Svatodušní svátky 2013**

Albrecht Dürer: Letnice

Heslo Jednoty bratrské na květen

Otevři svá ústa za němého, za právo všech postižených.
Př 31:8

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

blížíme se k Svatodušním svátkům a mě se honí hlavou téma církve. Poprosil jsem bratra Pavola Bargára o zamyšlení nad církví a sám si tak uvolnil ruce k zamyšlení nad smyslem konkrétní částky církve – sboru. Jsem rád, že mám tu šanci s vámi toto zamyšlení sdílet. Právě s vámi, protože jsem plný vděčnosti za tento sbor – sbor v Uhříněvsi a v Říčanech. Toto zamyšlení píšu dva dny po svém oficiálním uvedení do našeho sboru, jsem ještě plný emocí. Znovu si uvědomuji to krásné přijetí, které jste připravili mně i mé ženě Marii. A z této vděčnosti roste ujištění, že církev vyrůstá z konkrétních sborových společenství. Že všechny sny, které máme o církvi, můžeme a máme uskutečňovat právě v té konkrétní části Božího lidu, jejíž jsme součástí. Tak můžeme – a jsem přesvědčen, že máme – číst dopisy apoštola Pavla. Za nimi vidíme starosti a radosti konkrétních lidí. Za nimi také vidíme slávu Boží přítomnosti v církvi. Za nimi vidíme obdarování Duchem svatým, konkrétní obdarování, charismata, která měli lidé nejen ve sborech první církve, ale která máme i my. Každý z nás.

To, co můžeme s pomocí Boží předávat jako konkrétní sbor církve Kristovy, je odvaha. Jsme malý sbor. Ale vidím tolik lidí, které těší, že mohou být jeho součástí. Které těší, že mohou pomoci. Ano, máme před sebou mnoho úkolů. Máme myslet na to, čím máme být našemu okolí, máme myslet na to, abychom se neuzavírali před světem, abychom stále nově uchopovali evangelium tak, aby bylo srozumitelné lidem kolem nás. Nesmíme se uzavřít pouze do starosti, zda jako sbor přežijeme. Ale my z toho nemusíme mít strach. Smíme se těšit ze života a toto povzbuzení předávat druhým. Protože to, co i v našem sboru dostáváme, není z naší moci, není v našich schopnostech. Je to dar. Smíme vědět, že nás Pán Bůh má rád a nabízí nám život v Ježíši z Nazareta, který je Kristus.

A o tomto živém ujištění jsou Svatodušní svátky. Jsou o povzbuzení, jsou o naději. A já mám radost, že je s vámi smím sdílet. Že s vámi smím sdílet slovo povzbuzení, které napsal

apoštol Pavel kdysi do Říma:

„Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.“ (Ř 8:15-16)

Jiří Ort

Pozvánka k setkání

Jste zváni na pravidelná setkání v našem sboru.

Každé **úterý od 18.30** se scházíme v kostele na kruchtě **k biblické hodině**, na které se zamýšlíme nad cestou zvěsti evangelia podle knihy Skutků apoštolských.

Každou **středu od 17.00 je setkání dětí**. Věkové rozpětí našich dětí je od 5 do 7 let. Samozřejmě se mohou scházet i děti starší.

Každé **druhé pondělí v měsíci od 20.00** se koná biblická hodina pro starší mládež a třicátníky. Setkáváme se na faře.

Rád bych vás pozval i na výjimečné akce:

12.5. budou společné bohoslužby se sborem z Horních Počemic **ve Škvorci**. Začínají v **9.30** a budou společné s dětmi. Po nich pojedeme společně auty na výlet do Kouřimi.

Naš sbor se letos **bude 24.5.** účastnit akce **Noc kostelů**. Není to pouze o našem sboru, můžete navštívit i jiné kostely nejen v Uhříněvsi, Říčanech a okolí.

Program u nás:

18.00 - 19.00 Quotlibet, aneb co je milo - pásma Divadla Verva - verše W.Shakespeara, renesanční poezie a próza

20.00 - 21.00 Stephen Apollo Kariuki Warui, B.D.: Církev v Keni: Dvě tváře a výhledy - povídání, promítání, zpívání

21.30 - 22.30 Alena Jelínková a přátelé - autorský koncert smyčcového kvintetu

Připomínám i možnost osobního setkání v rámci **kancelářských hodin - ve středu od 18 do 19 hodin a ve čtvrtek od 9 do 12 hodin**. Samozřejmě se můžeme domluvit telefonicky na jiném termínu. Telefony jsou **211222198 a mobil 607886447**.

Informace k dění ve sboru najdete na internetových stránkách <http://uhrineves.evangnet.cz/>.

Moc se těším na setkání s vámi.

Jiří Ort

Niekoľko poznámok k povahe cirkvi

V prednáške na tému „Vzkriesenie“ pri príležitosti svojich 80. narodenín vyslovil prof. Petr Pokorný tézu, že cirkev mala a má v dejinách nezastupiteľnú úlohu pri podávaní a tradovaní zvesti evanjelia. Vyjadril tým myšlienku, na ktorej by sa pravdepodobne zhodla väčšina kresťanov v minulosti i dnes. Zhoda by sa však asi už len ťažšie hľadala v otázke konkrétnej podoby, vplyvu a pôsobenia cirkvi. Čo je cirkev? Na túto otázku sa vždy nanovo snažia hľadať adekvátnu odpoveď celé generácie kresťanov (a vlastne i nekresťanov), mnohí z nich s vedomím, že uvedená otázka nebude nikdy rozriešená s definitívnou platnosťou (z dôvodu odlišnosti kontextu, v ktorom sa spoločenstvo Kristových učeníkov nachádza na danom mieste a v danom čase). Nasledujúci príspevok nemá ambíciu byť odborným a vyčerpávacím teologickým traktátom. Namiesto toho chce stručne predstaviť tri teologické zdroje, ktoré nám môžu pomôcť nanovo porozumieť povahe a úlohe cirkvi v dnešnom svete. Ako taký nie je ani tak opisom skutočnosti, ako skôr „zbožným priáním“ a víziou svojho autora; predstavuje totiž cirkev, akú by ju autor týchto riadkov rád videl.

Prvý zdroj inšpirácie nachádzame v tzv. naratívnej teológii. Tento smer považuje za hlavný dôraz na Boží príbeh vo svete a so svetom. Podľa stúpcov naratívnej teológie je prvoradou úlohou cirkvi i jednotlivých kresťanov tento príbeh rozprávať svojim súčasníkom vždy nanovo a zrozumiteľne. Z tohto pohľadu by sme mohli cirkev definovať ako spoločenstvo ľudí, ktorí rozprávajú Boží príbeh, príbeh Ježiša Krista. Tento naratívny (príbehový) prístup môže byť užitočný ešte aj ďalšom ohľade. Pre mnohých snád paradoxne a prekvapivo, existuje, bohužiaľ, len málo vecí, ktoré kresťanov spájajú skutočne bez výhrad. Rôzne skupiny kresťanov čítajú rozličné Biblie a tieto Biblie odlišne chápu a vykladajú. Rozdielne chápu zmysel Ježišovho života a obete. Odlišujú sa aj v pochopení Božieho pôsobenia v tomto svete a svojej úlohy zúčastňovať sa na tomto pôsobení. Takto by sme mohli pokračovať. Čo však kresťanov spája, je práve Ježišov príbeh (aj keď rozdielne interpretovaný). Cirkev je teda skupinou ľudí, ktorí vnímajú príbeh Ježiša

Krista ako nosný a relevantný, určitým spôsobom sa k tomuto príbehu vzťahujú a chcú sa na ňom zúčastňovať, pretože sami seba vnímajú ako jeho pokračovateľov.

Druhým zdrojom inšpirácie našich úvah je rímsko-katolícka teológia 2. vatikánskeho koncilu. Tento koncil začal hovoriť o cirkvi v kategóriách, ktoré postupne prijali i nekatolícki kresťania. Kristovu cirkev vníma ako sviatosť, znamenie a nástroj. Samozrejme, tieto metafory majú mnoho významov a dalo by sa o nich dlho hovoriť. Pre nás je na tomto mieste dôležitý jeden moment, ktorý všetky tri aspekty spája, a to že cirkev tu nie je sama pre seba, sama o sebe nie je cieľom a účelom. Má odkazovať k Božej vláde, k prichádzajúcemu Kráľovstvu nebeskému. Ak v tejto referenčnej (odkazovej) úlohe zlyhá, stáva sa modlou a je skôr prekážkou v Božej veci. Zreteľne vidíme, že cirkev nie je a nemá byť večná; po konečnom príchode Kráľovstva už viac nebude potrebná. Preto by sa nemala usilovať predovšetkým o svoje vlastné zabezpečenie, zaistenie a blahobyť, ale mala by byť spoločenstvom putujúcich (*communio viatorum*) – spoločenstvom prorockým, dialogickým a slúžiacim. Môžeme povedať, že cirkev je spoločenstvom uvedomujúcim si svoju predbežnosť a služobný charakter a v pokore a odvahe odkazujúcim „hore“ (alebo „dopredu“) – smerom k prichádzajúcej vláde Hospodina a Jeho Pomazaného.

A napokon, ako tretí zdroj inšpirácie nám poslúžia predstavitelia tzv. misionálnej cirkvi. Ide hlavne (no nie výlučne) o protestantských (reformovaných) teológov, farárov a misionárov z anglicky hovoriaceho sveta, ktorý do hĺbky premýšľajú spôsoby, akými môže dnešná cirkev slúžiť a prinášať dobrú zvesť súčasnej, predovšetkým západnej (ak chceme, postkresťanskej) spoločnosti. Na tomto mieste nie je priestor pre podrobné predstavenie tohto zaujímavého konceptu, a preto sa zameriame len na jediný dôležitý aspekt. Zástancovia myšlienky misionálnej cirkvi kladú do popredia význam Inkarnácie, t.j. vtelenia Ježiša Krista – skutočnosti, že Boh sa stal človekom a žil v tomto svete. Inkarnačný princíp vnímajú ako zásadný aj pre existenciu kresťanskej cirkvi, ktorá má byť aj v tomto ohľade verná svojmu Pánovi. Prakticky to znamená, že cirkev by sa vo svojich misijných snahách nemala usilovať „vytiahnuť“ ľudí zo

sveta a „uzavriet“ ich v sakrálnom priestore svojich kostolov a modlitební; zmyslom nie je vytváranie „cirkevných get“ s údajným cieľom ochrániť ľudí „pred zlým svetom“. Naopak, cirkev má byť spoločenstvom, ktoré po príklade svojho Pána berie svet so všetkou vážnosťou a je tu predovšetkým v záujme sveta a jeho potrieb. Inými slovami, cirkev je spoločenstvom učeníkov povolaných zo sveta s úlohou ísť do sveta a byť so svetom, bez toho, že by sa v svete rozpustilo a stratilo.

Stručne sme si charakterizovali niektoré myšlienky z bohatej a pestrej kresťanskej tradície, ktoré nám môžu pomôcť nanovo pochopiť a stotožniť sa s tým, čo by cirkev mohla a mala byť – tu a dnes. Zástancovia naratívnej teológie, dokumenty 2. vatikánskeho koncilu či koncept misionálnej cirkvi nám ukazujú, že cirkev je spoločenstvom ľudí, ktorí sa zúčastňujú Božieho príbehu so svetom v Ježišovi Kristovi a tento príbeh tvorivo rozvíjajú ďalej. Ide o spoločenstvo vedomé si svojej dočasnosti a služobného charakteru v prospech Ježišom ohlasovaného a inaugurovaného Kráľovstva. A nakoniec, ide o spoločenstvo, ktoré uznáva a vyznáva hodnotu Božieho sveta a stvorenia, neuteká pred svojou zodpovednosťou tvárou v tvár svetu, ale vážne a radostne prijíma skutočnosť, že „Slovo stalo sa telom“ (J 1,14). Nech nám sám Pán Boh pomáha pri vernom a tvorivom plnení tejto úlohy.

Pavol Bargár

Finance sboru a cirkve

V tomto sborovom dopise už jsme mohli číst o smyslu sboru i sen o církvi. Ještě k tomu něco málo doplním o financích. Prostě proto, že jestliže jsme přesvědčeni, že sbor a církev mají svůj smysl, má smysl je podpořit i finančně. Musíme si na to zvykat, protože postupně budeme muset přebírat celou finanční odpovědnost s tím, jak se budou umenšovat finanční dotace od státu. Jsem osobně vděčný, že toto umenšování bude postupné a nejedná se o „léčbu šokem“. Co potřebuje náš sbor víme asi docela dobře, protože rozpočet vytváří naše staršovstvo v plném souladu s potřebami sboru. Tento rozpočet je předložen sborovému shromáždění ke schválení

a můžeme se nad čísla zamyslet, protože bývá k dispozici v písemné podobě. Staršovstvo nám bude vděčné, když budeme mít při schvalování vždy hodně poznámek, dotazů i námitek.

Život sboru umožňuje finanční obětavost jeho členů. První formou příspěvků jsou saláry, tj. dobrovolné individuální roční příspěvky členů s příjmy. Druhou formou jsou chrámové sbírky při bohoslužbách. Jsou jejich organickou součástí stejně jako modlitba nebo kázání. Třetí formou jsou různé účelové dary jednotlivců. Pro platbu saláru je ideální pravidelná měsíční platba – sbor pak ví, s čím může počítat a zároveň to je pro plátce schůdnější než jednorázová velká platba.

Jak velké mají být naše příspěvky? Výše příspěvků není stanovena, je pouze Řádem o hospodaření církve doporučena. V dosavadním znění je to 5% z příjmu „salárníka“ (= domácnosti). Všichni si ale uvědomujeme, že životní náklady stoupají a mnozí z nás s penězi jen obtížně vyjdou. Takže tato zmínka není nátlakem, je pouze informací ke zvážení potřeb sboru a církve a našich možností.

Z těchto peněz se podporuje nejen činnost sboru. Peníze se odvádí:

1. do personálního fondu, ze kterého jsou jednak placeny příplatky na platy farářů, které stát už dlouhá léta nevalorizuje a jednak se shromažďují finanční prostředky na dobu úplné odluky církve od státu
2. do seniorátu přes seniorátní repartice – jde o příspěvek na činnost v oblasti církve, která spadá do Pražského seniorátu. Provoz kanceláře, personální fond za seniorátního faráře a seniorátního faráře pro mládež, setkávání v rámci seniorátu
3. do církve přes celocírkevní repartice – z těchto peněz se podporují celocírkevní aktivity – např. sjezd mládeže, různé kurzy – pro laiky, pro rodiny s dětmi, pro faráře, dotace provozu církevních středisek atp. Není z nich hrazen provoz ústřední církevní kanceláře – ten je hrazen z pronájmu Husova domu.

Celá naše církev (ČCE) potřebuje ročně pro sbory všech stupňů a jejich činnosti přes 200 milionů Kč. Necelá jedna třetina z toho představuje dnes státní dotace, především na platy a pojištění kazatelů.

Jiří Ort

Co je naděje

Karel Kryl

*„Mlha se vleče
ulicí
Hraji si vkleče
s jehlicí
a ruka tvoje
nehřeje
Napiš mi co je
naděje!“*

*„Když něhu hledám
v ústrety byť pílí
paví křik
když oči zvedám
neboť není síly
na výkřik
když jitru kynu
přestože se stmívá
klekání
pak nezahynu
Naděje mi zbývá
v doufání“*